

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **JUDr. J. P.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2005, č. j. FŘ-8113/11/03, ve věci daně z příjmů fyzických osob, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2007, č. j. 10 Ca 228/2005 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“) ze dne 15. 6. 2005, č. j. 8113/11/03, ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 9 (dále jen „správce daně“) ze dne 11. 4. 2003, č. j. 116165/03/009911/6763, kterým mu byla na základě daňové kontroly za výše uvedené zdaňovací období dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 37 500 Kč.

Městský soud shledal žalobu stěžovatele nedůvodnou, když dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal, že finanční prostředky ve výši 162 969,60 Kč, které

uplatnil jako daňově uznatelné výdaje ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro posuzované období (dále jen „zákon o daních z příjmů“), na nákup vybavení advokátní kanceláře (drobného hmotného majetku) skutečně vynaložil. Soud dále uvedl, že tvrzení stěžovatele, dle kterého snížil v souladu s ustanovením § 12 zákona o daních z příjmů poměrnou výši výdajů vztahující se ke sdružení, není na místě, neboť stěžovatel společně s panem JUDr. S. činili pouze přípravné kroky ke společnému výkonu advokátní praxe, avšak v důsledku neshod mezi nimi písemnou smlouvu o sdružení (§ 829 a násl. občanského zákoníku), která je v případě společného výkonu advokacie nezbytná (§ 14 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii), neuzavřeli. Stejně tak nebylo prokázáno, že by vykonávali advokátní praxi ve formě veřejné obchodní společnosti. Městský soud vzal za prokázané, že výše uvedené výdaje nebyly výdaji stěžovatele, nýbrž výdaji JUDr. S., který finanční prostředky, z nichž bylo hrazeno vybavení kanceláře, složil na účet vedený stěžovatelem u Komerční banky, a. s. (dále jen „Komerční banka“). Pokud tyto finanční prostředky nepatřily stěžovateli, nelze je uznat za jím vynaložené náklady ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Ve vztahu k námitce ohledně ustanovení § 28 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro posuzované období (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), tedy že rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 13. 9. 2000, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele na vydání movitých věcí proti žalovanému JUDr. G. S., nelze považovat za rozhodnutí o předběžné otázce, městský soud uvedl, že odvolací orgán posuzoval tento rozsudek pouze jako jeden z důkazních prostředků. Se stěžovatelem souhlasil v tom, že odůvodnění odvolacího orgánu ohledně této námítky nebylo z hlediska rozsahu zcela adekvátní, nicméně sama jeho stručnost nemohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Městský soud žalobou jako nedůvodnou dle § 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Stěžovatel označil jako důvody své kasační stížnosti skutečnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., s tím, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se daňové uznatelnosti výdajů vynaložených na vybavení advokátní kanceláře. Stěžovatel zejména namítá, že řádně vedeným účetnictvím prokázal všechny relevantní výdaje a příjmy. Jeho účetnictví nikdy nebylo označeno za nesprávné, a prokazuje, že všechny jeho výdaje byly hrazeny buď z běžného účtu, vedeného u Komerční banky, nebo z pokladny. Se závěrem, že vynaložení sporných nákladů neprokázal, nesouhlasí. Uvádí, že v daňovém řízení byla vydána jediná výzva, která rozhodně neobsahuje požadavek správce daně na prokázání skutečnosti, že prostředky na běžném účtu vedeném u Komerční banky patří pouze stěžovateli. Stěžovatel nebyl vyzván ani k doložení toho, kdo a kdy finanční prostředky na běžný účet vkládal. Dokazování, které prováděl soud v rámci občanskoprávního řízení nemůže nahradit dokazování v řízení daňovém. Stěžovatel je přesvědčen, že tento rozsudek mohl správce daně použít pouze ve smyslu ustanovení § 28 zákona o správě daní a poplatků, ale protože civilní soud uzavřel věc s tím, že skutečnosti stěžovatelem v žalobě tvrzené nebyly prokázány,

a nezabýval se vlastnictvím finančních prostředků ani vlastnictvím movitých věcí, je hodnota tohoto rozsudku ve smyslu ustanovení § 28 zákona o správě daní a poplatků velmi nízká. Použití tohoto rozsudku jako důkazu je v rozporu s vedením veřejnoprávního řízení, správce daně i žalovaný navíc zcela ignorují závěry soudu, že se stěžovatel s JUDr. S. dohodli na společném podnikání. Pokud tedy z tohoto rozsudku správní orgány i přes výše uvedené vycházely, musí vzít za prokázané, že stěžovatel spolu s JUDr. S. podnikali na základě vztahu, který odpovídá smlouvě o sdružení a v tomto smyslu také posuzovat daňové dopady. Jedná se zejména o § 12 zákona o daních z příjmů, dle kterého se výdaje na dosažení a udržení příjmů rozdělují rovným dílem, není-li ve smlouvě stanoveno jinak, jakož i o ustanovení zákona č. 563/1992 Sb., o účetnictví, a směrnici Ministerstva financí pro vedení jednoduchého účetnictví. Stěžovatel v duchu těchto předpisů postupoval.

Bylo-li prokázano, že stěžovatel hradil ze svého běžného účtu výdaje související s příjmy z podnikání, které bylo provozováno v prostorách, jež byly vybaveny zařízením a nábytkem uvedeným v účetnictví, nemůže mít skutečnost, či tyto peněžní prostředky byly, dle stěžovatele žádné daňové konsekvence. Opačný výklad by znemožnil jakékoliv smlouvy o úvěru či půjčce. Správce daně vyloučil z daňově uznatelných výdajů pouze prostředky vynaložené na drobný hmotný majetek, ostatní výdaje hrazené z tohoto účtu uznal.

Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje stěžovatel napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem městského soudu, a s ohledem na totožnost odvolacích, žalobních i kasačních důvodů odkázal na své vyjádření k žalobě.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel splňuje podmínky stanovené v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že dne 12. 8. 2002 byla u stěžovatele zahájena daňová kontrola na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998. V průběhu daňové kontroly správce daně stěžovateli sdělil (protokol ze dne 9. 9. 2002, č. j. 202819/02/009934/4951), že má k dispozici rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 13. 9. 2000 (č. j. 11 C 338/98 - 66), a požadoval k němu vyjádření.

Předmětným rozsudkem byla zamítnuta žaloba stěžovatele na vydání věci, popřípadě uhrazení částky 500 000 Kč, proti žalovanému JUDr. S., s tím, že tyto věci byly hrazeny z účtu stěžovatele, z jeho finančních prostředků, po ukončení vzájemné spolupráce mu byl zamezen přístup do kanceláří a bylo mu odmítnuto tyto věci vydat. Obvodní soud vzal za prokázané, že stěžovatel a JUDr. S. se v roce 1997 dohodli na zřízení společné advokátní kanceláře v prostorách pronajatých společností Diana, spol. s r. o., s tím, že každý složí na účet částku 500 000 Kč za účelem nákupu zařízení těchto kanceláří. Dále se dohodli, že společným účtem bude běžný účet stěžovatele, s tím, že i JUDr. S. měl dispoziční oprávnění k tomuto účtu. V průběhu řízení stěžovatel dle závěrů obvodního soudu neprokával, že by na společný účet vložil jakékoliv peněžní prostředky, naopak bylo prokázáno, že věci, jejichž vydání stěžovatel požadoval, byly hrazeny sice ze společného účtu, avšak z finančních prostředků vložených na tento účet JUDr. S. Tvrzení stěžovatele, že finanční prostředky, které JUDr. S. složil na účet žalobce, byly vrácením dříve poskytnuté půjčky, stěžovatel dle závěru obvodního soudu neprokával.

Z vyjádření stěžovatele k tomuto rozsudku (protokol ze dne 9. 9. 2002, č. j. 202819/02/009934/4951) vyplývá, že se spolu s JUDr. S. na jaře roku 1997 dohodli na společném výkonu advokacie. JUDr. S. společně s panem St. koupili společnost Diana, spol. s r. o., která měla dlouhodobě pronajaté lukrativní prostory na Národní třídě, založili společnost STEMPFER-DRUCK, s. r. o., a tyto prostory pronajali. V jedné části těchto prostor měla být provozována společná advokátní praxe s JUDr. S. Stěžovatel do protokolu uvedl, že kancelář vybavil sám, založil účet vedený u Komerční banky a panu S. dal dispoziční oprávnění. Stěžovatel dále vypověděl, že *„pan S. se neustále rozmýšlel, zda založíme sdružení, nakonec jsme žádné sdružení nezaložili a podnikali jsme každý sám na své konto“*. Poté, co zjistil, že se z účtu vedeného u Komerční banky hradí i výdaje nesouvisející s advokátní kanceláří, ale se soukromou společností pana S., vyčítal mu to, a ten na základě těchto skutečností kancelář uzavřel, vyměnil zámky, a to i přesto, že tam stěžovatel měl osobní věci.

Následně byl stěžovatel správcem daně vyzván k prokázání, z jakých finančních prostředků byly hrazeny nákupy hmotného i nehmotného investičního majetku v roce 1998, k rozlišení, z čeho se skládají uzávěrkové operace zaúčtované k 31. 12. 1998, a k prokázání toho, zda byly veškeré v peněžním deníku uplatňované výdaje uplatněny v souladu se zákonem o daních z příjmů. Stěžovatel na výzvu sdělil, že neevidoval v účetnictví na kartách žádný investiční majetek a tudíž mu nevznikly žádné uplatněné odpisy, veškerý majetek pořízený do 7. 5. 1998 je v držení JUDr. S., v roce 1998 byl pořízen pouze drobný hmotný majetek, a to z finančních prostředků uložených na účtu u Komerční banky, který byl veden na jeho jméno, uzávěrkové operace se skládají jednak z položky úroky z běžných účtů, a jednak ze storna 50 % společných výdajů s JUDr. S. za období od 5. 1. 1998 do 7. 5. 1998. Dle stěžovatele se jednalo o společné výdaje i přesto, že ke společnému podnikání nedošlo.

Správce daně ověřil, že drobný hmotný majetek a veškeré další výdaje byly hrazeny jak v hotovosti, tak převodem z účtu vedeného u Komerční banky. Od prosince 1997 do května 1998 byly na tento účet poukázány finanční prostředky JUDr. S., paní V. S. a dále také finanční prostředky společnosti STEMPFER-DRUCK s. r. o., kde byl jedním ze společníků JUDr. S. Dle tvrzení JUDr. S. neměla posledně uvedená společnost svůj účet, a do doby, než jej založí, bylo dohodnuto používání tohoto účtu. Dle závěrů správce daně, stěžovatel ve sdružení nepodnikal, neboť sám uvedl, že ke společnému podnikání s JUDr. S., které by bylo smluvně stvrzeno, nedošlo. Stěžovatel dále neprokázal, že finanční prostředky vynaložené z bankovního účtu vedeného u Komerční banky na nákup drobného investičního majetku, byly jeho finančními prostředky, tj. neprokázal, že by tyto výdaje skutečně on sám vynaložil, z tohoto důvodu nebyly naplněny podmínky ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Správce daně sporné finanční prostředky z daňově uznatelných nákladů uplatněných stěžovatelem v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 1998 vyloučil. K tomuto výsledku uvedenému ve zprávě o kontrole stěžovatel konstatoval, že všechny finanční operace byly hrazeny z jeho prostředků, více než půl roku dané věci užíval, paní S. byla asistentkou jeho advokátní kanceláře, prostředky, které na účet vložila, proto byly jeho prostředky, nikoli prostředky paní S.

Předmětem sporu je v posuzovaném případě otázka správnosti vedeného dokazování, a v tomto důsledku i posouzení stěžovatelem uplatněných výdajů na nákup drobného hmotného majetku z hlediska jejich daňové uznatelnosti.

Stěžovatel zejména namítá, že jím uplatněné výdaje měly být posuzovány dle § 12 zákona o daních z příjmů, dle kterého se příjmy dosažené poplatníky při společném podnikání nebo společné jiné samostatné výdělečné činnosti na základě smlouvy o sdružení, jakož i výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů rozdělují mezi poplatníky rovným dílem, není-li ve smlouvě o sdružení stanoveno jinak. Pokud nejsou příjmy a výdaje rozděleny mezi účastníky sdružení rovným dílem, mohou účastníci sdružení uplatnit výdaje na ně připadající pouze v prokázané výši. Stěžovatel tvrdí, že pokud je prokázáno, že dvě fyzické osoby spolu podnikají na základě vztahu, který odpovídá smlouvě o sdružení, pak je nutné jejich daňové povinnosti posuzovat ve shora uvedeném smyslu, přičemž prokázání společného podnikání pak dovozuje z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 13. 9. 2000, který v rozsudku uvedl, že má za prokázané, že se stěžovatel a JUDr. S. dohodli na společném podnikání.

Dle názoru kasačního soudu však tvrzení stěžovatele, že bylo prokázáno společné podnikání s JUDr. S. odpovídající smlouvě o sdružení, nemá oporu ve spisovém materiálu. Obvodní soud pro Prahu 5 vzal za prokázané pouze to, že se účastníci sporu dohodli na zřízení společné advokátní kanceláře, nikoliv to, že ke společnému výkonu advokacie ve skutečnosti došlo. Z celého spisového materiálu

naopak vyplývá, že díky vzájemným neshodám, které vyvrcholily uzamčením kanceláře, výměnou zámku a žalobou na vydání věci, zůstalo skutečně pouze u přípravných kroků, směřujících ke společnému výkonu advokacie. Jakkoliv stěžovatel tvrdí, že ke společnému výkonu advokacie došlo, nedoložil ani smlouvu o sdružení, která by upravovala vzájemný vztah mezi jím a JUDr. S., týkající se společného výkonu advokacie, ani nenavrl jediný důkaz, který by i přes absenci povinné písemné smlouvy jeho tvrzení o společném výkonu advokacie potvrzoval. Naopak v průběhu daňové kontroly i odvolacího řízení sám tvrdil, že ke společnému podnikání s JUDr. S. nikdy nedošlo.

Neprokázal-li stěžovatel společný výkon advokacie odpovídající vztahu založenému smlouvou o sdružení, nebylo možné vycházet ze závěru, že by si stěžovatel a JUDr. S. jako účastníci sdružení mezi sebou rozdělili příjmy a výdaje za sdružení rovným dílem a aplikovat ustanovení § 12 zákona o daních z příjmů. V souzené věci pro nezbývá než posuzovat stěžovatele jako osobu ve sdružení nepodnikající a jím v daňovém přiznání uplatněné výdaje posoudit pouze dle podmínek stanovených v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

V této souvislosti stěžovatel namítá, že ani správce daně ani žalovaný v dosavadním řízení žádným způsobem nezpochybnili jím vedené účetnictví a proto jím uplatněné výdaje splňují podmínky daňové uznatelnosti. Tato námitka však není pro posouzení věci důvodná.

Daňové řízení je v České republice, obdobně jako i v jiných státech, postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně zákonem stanoveným způsobem vyzván. Daňový subjekt má obecně v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází jak z účetních předpisů, tak z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v souzené věci tedy zejména z ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Řádně vedené účetnictví je pouze jedním z předpokladů správného stanovení daňových povinností. Pro účely stanovení základu daně se sice obecně vychází z účetnictví daňového subjektu, ovšem za předpokladu, že zvláštní předpis nebo zákon o daních z příjmů nestanoví jinak. Podle § 24 odst. 1, věty první, zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou (od dosažených zdanitelných příjmů) ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Z hlediska unesení důkazního břemene v předmětné věci proto nemůže být rozhodná skutečnost, že sporný výdaj byl zachycen v účetnictví stěžovatele, ale stěžovatel byl povinen prokázat

naplnění podmínek stanovených v samotném ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, v souzené věci zejména to, že se jedná o jím vynaložené náklady.

K ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů existuje bohatá judikatura jak krajských soudů, tak soudu zdejšího, jakož i judikatura Ústavního soudu. V nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 438/2001 (zveřejněném na www.nalus.cz), tento soud uvedl, že výklad zákona je třeba provádět také v kontextu různých druhů společenských zájmů, je nutno při něm hledat cíl, proč takový zákon v daném znění společnost přijala. Jestliže zákon o daních z příjmů umožňuje odečíst si od získaných příjmů z podnikání výdaje, tedy dovoluje zdanit pouze tu část finančního zisku, která výdaj na zajištění příjmu bere na zřetel, činí tak zjevně proto, aby podpořil podnikání, aby docházelo k obnovování techniky, hmotného investičního majetku a dosahovalo se rozvoje podnikání. Správce daně ovšem musí mít k dispozici nástroje, které mu umožní zamezit spekulativnímu snižování základu daně. Tuto zásadu formuloval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 23. 4. 2001, sp. zn. II. ÚS 67/2000 (zveřejněném na www.judikatura.cz). Ústavní soud uvádí, že podle ústavních zásad ukládání daní a jejich správy finančními orgány je v souladu s Ústavou takové zdanění příjmů, které vychází z nákladů daňovým poplatníkem skutečně vynaložených na jejich dosažení. Možnost posuzování skutečné povahy uvedených výloh není v rozporu s principem smluvní svobody.

Ve shora uvedeném kontextu je zřejmé, že uplatnil - li stěžovatel jako daňově uznatelné náklady finanční prostředky, které se žádným způsobem nedotýkají jeho majetkové sféry (stěžovatel neprokázal, že by tyto prostředky byly jeho, popřípadě je měl půjčené, byl povinen je komukoliv vrátet či splácet), pak se nejedná o výdaje, které by on sám vynaložil v souvislosti s podnikáním a nemohou tedy představovat výdaje odčitatelné od jím dosažených příjmů.

Obdobně Nejvyšší správní soud nesdílí námitku stěžovatele, týkající se porušení zásad a principů dokazování, spočívající v tom, že stěžovatel nebyl v průběhu daňového řízení vyzván ani k prokázání skutečnosti, že prostředky na běžném účtu vedeném u Komerční banky patří pouze jemu, ani k doložení toho, kdo a kdy finanční prostředky na běžný účet vkládal. Z průběhu celého řízení je totiž zřejmé, že stěžovatel byl seznámen se skutečnostmi, které správce daně považoval za rozhodné pro stanovení daňové povinnosti, bylo mu umožněno bránit svá práva a předkládat důkazy ke svým tvrzením. Jestliže stěžovatel věděl, že správce daně disponuje rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5, dle kterého stěžovatel neprokázal, že by na účet založený na jeho jméno u Komerční banky v rozhodném období jakékoliv finanční prostředky vložil, bylo na něm, aby tyto závěry kvalifikovaným způsobem vyvrátil. Důkazní břemeno leželo na stěžovateli, správce daně neměl žádnou povinnost vyzývat stěžovatele k předložení konkrétních důkazních prostředků. Stěžovatel však prokazoval daňovou uznatelnost jím uplatněných výdajů pouze tvrzením, že tyto prostředky byly vynaloženy právě

z tohoto účtu, a proto se jedná o společné výdaje, i když ke společnému podnikání nedošlo. Jinými slovy, setrval-li stěžovatel pouze v rovině tvrzení, aniž by svá tvrzení kvalifikovaným způsobem doložil, nelze závěrům správních orgánů ani závěru městského soudu nesprávnost vytýkat. Způsob, jakým žalovaný a posléze městský soud zhodnotili výsledky provedeného dokazování a jeho zákonnost, má oporu ve spisu a je výsledkem logického uvažování opřené o řádně zjištěný skutkový stav. Námitka stěžovatele o nesprávně vedeném dokazování je tak nedůvodná.

Na základě výše uvedených důvodů nemohl Nejvyšší správní soud kasačním námitkám stěžovatele týkajícím se nesprávného právního posouzení přezkoumávané věci přisvědčit. Městský soud v napadeném rozhodnutí posoudil věc v souladu se zákonem, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovateli, který ve věci neměl úspěch, nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení, Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu jako druhému účastníkovi řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu